

Eliáš – číslo tři

Ať je známo

Jeff Pippenger

2023-09-29

I stalo se v době přinášení večerní oběti, že přistoupil prorok Eliáš a řekl: Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť je dnes známo, že ty jsi Bohem v Izraeli a že já jsem tvůj služebník a že jsem učinil všechny tyto věci podle tvého slova. 1 Kings 18:36.

Určovali jsme charakteristiky Eliáše jako symbolu. Jednou z těchto charakteristik je, že služba a poselství Eliáše, Jana Křtitele a Williama Millera byly nástroji soudu. Jejich poselství bylo Pánem použito k tomu, aby byla podrobena zkoušce jejich příslušná dějinná období. Ježíš řekl, že kdyby nebyl přišel, hašteřiví Židé by neměli hřích.

Kdybych byl nepřišel a nemluvil k nim, neměli by hříchu; nyní však nemají výmluvu pro svůj hřích. Jan 15,22.

Ezechiel určuje tutéž zásadu pro malicherně se přoucí Židy své doby.

Neboť jsou to děti nestoudné a zatvrzelého srdce. Posílám tě k nim a řekneš jim: Toto praví Panovník Hospodin. A oni, ať již uslyší, či ať se zdrží, (neboť jsou domem vzpurným,) přece poznají, že byl mezi nimi prorok. Ezechiel 2,4.5.

Symbolika Eliáše zahrnuje i jeho úlohu jako nástroje soudu.

„Ti, kdo se podílejí na zvěstování poselství třetího anděla, zkoumají Písma podle téhož plánu, který přijal otec Miller. V malé knize nazvané Views of the Prophecies and Prophetic Chronology uvádí otec Miller následující prostá, avšak rozumná a důležitá pravidla pro studium a výklad Bible:

„1. Každé slovo musí mít svůj náležitý význam ve vztahu k předmětu, který je v Bibli předložen; 2. Veškeré Písmo je nezbytné a může být pochopeno pilným uplatněním a studiem; 3. Nic z toho, co je zjeveno v Písmu, nemůže ani nebude skryto těm, kdo prosí ve víře a nepochybují; 4. Chcete-li porozumět učení, shromážděte všechna Písma k předmětu, který si přejete poznat, potom nechte každé slovo, aby mělo svůj náležitý vliv; a jestliže můžete utvořit svou teorii bez rozporu, nemůžete být v omylu; 5. Písmo musí být svým vlastním vykladačem, protože je pravidlem samo sobě. Jestliže jsem při výkladu závislý na učiteli, a on by se měl jen dohadovat o jeho významu nebo by si přál, aby tomu tak bylo kvůli svému sektářskému vyznání, anebo aby byl považován za moudrého, pak jsou jeho dohady, přání, vyznání nebo moudrost mým pravidlem, a nikoli Bible.“

„Výše uvedené je částí těchto pravidel; a při našem studiu Bible všichni dobře učiníme, budeme-li dbát zásad, které jsou zde vyloženy.“

„Pravá víra je založena na Písmu; satan však užívá tolika prostředků, aby překrucoval Písmo a uváděl blud, že je zapotřebí veliké opatrnosti, chce-li kdo poznat, čemu ono skutečně učí.

Jedním z velikých klamů této doby je příliš se zabývat pocity a dovolávat se poctivosti, zatímco se přehlíží zřetelná prohlášení slova Božího, protože toto slovo se neshoduje s pocity. Mnozí nemají pro svou víru jiný základ než cit. Jejich náboženství spočívá ve vzrušení; když to pomine, jejich víra je pryč. Cit může být plevou, ale slovo Boží je pšenicí. A ,co,‘ praví prorok, ,má pleva společného s pšenicí?““

„Nikdo nebude odsouzen za to, že nedbal světla a poznání, které nikdy neměl a nemohl získat. Mnozí však odmítají poslouchat pravdu, která jim je předkládána Kristovými vyslanci, protože se chtějí přizpůsobit měřítku světa; a pravda, která dosáhla jejich porozumění, světlo, které zazářilo v duši, je odsoudují při soudu. V těchto posledních dnech máme nahromaděné světlo, které zářilo v průběhu všech věků, a ponese odpovědnost. Stezka svatosti není na stejné úrovni se světem; je to cesta vyvýšená. Jestliže po této cestě chodíme, jestliže běžíme po cestě Hospodinových přikázání, zjistíme, že „stezka spravedlivých je jako světlo zářící, které svítí stále víc až do plného dne“.“ Review and Herald, 25. listopadu 1884.

Nejsme „odsouzeni za to, že jsme nedbali světla a poznání, které“ jsme „nikdy neměli a“ jsme „nemohli získat“. Důležitým aspektem tohoto výroku je vyjádření „nemohli získat“. Eliáš, Jan a Miller představují pro své příslušné generace světlo, jehož bylo možno dosáhnout. Přítomnost jejich poselství odstranila závoj toho, co se ve Spojených státech právně nazývá „věrohodná možnost popření“. Poselství Eliáše v kterékoli generaci, v níž se zjevuje, odstraňuje jakoukoli „věrohodnou možnost popření“, a tím činí celou generaci odpovědnou za světlo, které je jí tehdy předloženo.

„Můj bratr jednou řekl, že nechce slyšet nic o učení, které zastáváme, ze strachu, že by mohl být přesvědčen. Nechtěl přicházet na shromáždění ani naslouchat kázáním; později však prohlásil, že pochopil, že je stejně vinen, jako kdyby je byl slyšel. Bůh mu dal příležitost poznat pravdu a za tuto příležitost jej bude činit odpovědným. Je mezi námi mnoho těch, kdo jsou zaujatí proti naukám, o nichž se nyní hovoří. Nepřijdou, aby slyšeli, nebudou je klidně zkoumat, nýbrž své námitky vznášejí potmě. Jsou dokonale spokojeni se svým postavením. ,Pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi bídny a ubohý i chudý i slepý i nahý. Radím ti, abys ode mne koupil zlato přetavené v ohni, abys zbohatl, a bílé roucho, abys byl oděn a aby se neukázala hanba tvé nahoty; a své oči pomaž mastí, abys viděl. Já všechny, které miluji, kárám a tresci; buď tedy horlivý a číň pokání‘ (Zjevení 3,17–19).“

„Tento výrok Písma se vztahuje na ty, kdo žijí v dosahu zvuku poselství, ale nepřijdou je slyšet. Cožpak víte, zda Pán nedává nové důkazy své pravdy a nestaví ji do nového rámce, aby byla připravena cesta Páně? Jaké plány jste činili, aby nové světlo mohlo proniknout řadami Božího lidu? Jaký máte důkaz, že Bůh neposlal světlo svým dětem? Veškerá samolibost, egotismus a pýcha vlastního mínění musí být odloženy. Musíme přijít k nohám Ježíšovým a učit se od Něho, který je tichý a pokorný srdcem. Ježíš neučil své učedníky tak, jak rabíni učili své. Mnozí z Židů přicházeli a naslouchali, když Kristus zjevoval tajemství spasení, ale nepřicházeli, aby se učili; přicházeli kritizovat, přistihnout Ho při nějakém rozporu, aby měli něco, čím by mohli vzbudit v lidech předsudky. Byli spokojeni se svým poznáním, ale Boží děti musí znát hlas Pravého Pastýře. Není snad tato doba, kdy by bylo nanejvýš vhodné postit se a modlit se před Bohem? Jsme v nebezpečí sváru, v nebezpečí, že se postavíme na jednu

stranu sporné otázky; a neměli bychom proto vážně hledat Boha, s pokorením duše, abychom poznali, co je pravda?“ Selected Messages, kniha 1, 413.

Ti, kdo představují Eliášovo poselství, jsou nástroji soudu v procesu očišťování, který připravuje cestu pro posla smlouvy, aby očistil chrám. Při vykonávání díla očištění chrámu je zjevováno světlo přítomné pravdy. Kdyby zjevováno nebylo, ti, které Kristus chtěl a chce očistit, by si ponechali svůj laodicejský plášť sebeklamu. Eliáš symbolizuje službu, která předkládá pravdu jako nástroj soudu. Proto jsme poučeni, že ti, kdo odmítli poselství Jana Křtitele, nemohli mít užitek z Ježíšova učení.

„Byla jsem upozorněna zpět na zvěstování prvního příchodu Krista. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově, aby připravil cestu Ježíši. Ti, kteří odmítli Janovo svědectví, neměli užitek ani z Ježíšova učení.“ Early Writings, 258.

V prorockých dějinách, které předobrazují očištění Božího lidu, je odpečetěno poselství přítomné pravdy, jež činí toto pokolení odpovědným za to, zda si zvolí temnotu, či světlo.

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť knihu až do času konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání se rozmnoží.... I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně, a nikdo z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí. Daniel 12,4.9.10.

Ti, kdo pro své příslušné generace představují Eliášovo poselství, jsou Kristem určeni jako Jeho vyslanci, aby jich použil jako nástrojů soudu. To je to, co Eliáš dosvědčoval, když řekl: „ať je dnes známo, že Ty jsi Bůh v Izraeli, že já jsem Tvůj služebník a že jsem všechny tyto věci učinil podle Tvého slova.“

Tuto pravdu vyjádřil také Ježíš ve vztahu k Janu Křtiteli.

A když odcházeli, začal Ježíš zástupům mluvit o Janovi: Co jste vyšli na poušť spatřit? Třtinu větrem se klátící? Ale co jste vyšli spatřit? Člověka oděného do měkkého roucha? Hle, ti, kdo nosí měkký oděv, jsou v domech královských. Ale co jste vyšli spatřit? Proroka? Ano, pravím vám, a více než proroka. Neboť to je ten, o němž je psáno: Hle, já posílám svého posla před tvou tváří, který připraví tvou cestu před tebou. Matouš 11,7–10.

Jan byl více než prorok; byl nástrojem soudu a jeho služba byla ztotožněna s jeho pokolením, neboť oni vyšli na poušť, aby ho viděli, stejně jistě jako celý Izrael přišel na Karmel na Achabův rozkaz. William Miller porozuměl rozmnožení poznání, které bylo odpečetěno roku 1798. Představoval ty, kdo pobíhali sem a tam v Božím slově, jak poznání vzrůstalo. Jeho poselství bylo založeno na prorockém čase a roku 1840 bylo jeho poselství a služba postaveny před jeho pokolení takovým způsobem, že celý protestantský svět sledoval, zda jeho metodologie obstojí. Když to bylo potvrzeno, jeho poselství bylo nesené po celém světě.

„Roku 1840 vzbudilo široký zájem další pozoruhodné naplnění proroctví. O dva roky dříve Josiah Litch, jeden z předních kazatelů hlásajících druhý příchod, uveřejnil výklad Zjevení 9, v němž předpověděl pád Osmanské říše. Podle jeho výpočtů měla být tato moc svržena... 11.

srpna 1840, kdy lze očekávat, že osmanská moc v Konstantinopoli bude zlomena. A věřím, že se ukáže, že tomu tak bude.“

„Právě v určený čas přijalo Turecko prostřednictvím svých vyslanců ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tím se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se o tom rozšířila zpráva, zástupy lidí byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí byl dán podivuhodný podnět. Muži vzdělaní a společensky významní se připojili k Millerovi jak v kázání, tak v publikování jeho názorů, a od roku 1840 do roku 1844 se toto dílo rychle šířilo.“
The Great Controversy, 334, 335.

Období „od roku 1840 do roku 1844“ představuje dějiny „sedmi hromů“ ze Zjevení, kapitoly desáté. V těchto dějinách byl zahájen proces očišťování, jenž byl znázorněn v Malachiášovi, kapitole třetí, a ve dvojím Kristově očištění chrámu. Proces očišťování byl postupným procesem zkoušky, založeným na Millerovu porozumění zásadě den za rok. Ti, kteří představují Eliášovo poselství, připravují cestu, aby posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu, a jsou symbolem nástroje soudu, jehož posel smlouvy užívá k tomu, aby vyhnal ty, kdo si volí spíše tmu než světlo.

Já vás vpravdě křtím vodou ku pokání; ale ten, který přichází po mně, je mocnější než já; nejsem hoden nést jeho obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata jeho je v jeho ruce a důkladně vyčistí svůj mlat a svou pšenici shromáždí do sýpky; ale plevy spálí neuhasitelným ohněm. Matouš 3,11.12.

V době Kristově, jak je znázorněna v Janovi 6,66, ztratil více učedníků než kdykoli jindy. V knize Touha věků, kde je tento oddíl z Janova evangelia probírán, byla právě metodologie prorocké aplikace tím důvodem, proč učedníci odešli. Nedokázali pochopit, že doslovné představuje duchovní, a podle apoštola Pavla přichází doslovné před duchovním.

A tak je napsáno: První člověk Adam se stal duší živou; poslední Adam duchem oživujícím. Avšak ne nejprve to, co je duchovní, nýbrž to, co je přirozené; potom teprve to, co je duchovní. 1. Korintským 15,45.46.

Neochotni, a proto neschopni, Židé odmítli porozumět Kristu, když prohlásil, že je chlebem z nebe, který je třeba jíst. Zvyky a tradice převážily nad metodou, kterou uplatňoval sám Kristus. O této události sestra Whiteová zaznamenala:

„Veřejným pokáráním jejich nevěry byli tito učedníci od Ježíše ještě více odcizeni. Byli velmi nespokojeni, a přejíce si zarmoutit Spasitele a uspokojit zlobu farizeů, obrátili se k Němu zády a opustili Ho s pohrdáním. Učinili svou volbu, přijali formu bez ducha, slupku bez jádra. Svě rozhodnutí již nikdy později nezměnili; neboť již dále s Ježíšem nechodili.“

„Jeho věječka je v jeho ruce a důkladně vyčistí své humno a shromáždí svou pšenici do sýpky.“ Matouš 3,12. To byl jeden z časů tříbení. Slovy pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože byli příliš marniví a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, příliš milovali svět, než aby přijali život pokory, mnozí se od Ježíše odvrátili. Mnozí činí totéž i dnes. Duše jsou dnes zkoušeny tak, jako byli zkoušeni ti učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když je pravda přivedena k srdci, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s Boží vůlí. Vidí

potřebu úplné změny v sobě; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou jejich hříchy odhaleny. Odcházejí pohoršeni, právě tak jako učedníci opustili Ježíše a reptali: „To je tvrdá řeč; kdo to může snést?“ Touha věků, 392.

Je to Malachiášův posel smlouvy, kdo očišťuje syny Léviho ohněm. Důkladně čistí své humno a odděluje pšenici od plev. Toto dílo vykonává lopatou k převívání. Právě lopata k převívání uskutečňuje toto oddělení a touto lopatou k převívání je poselství přítomné pravdy pro každé příslušné období dějin, v němž očišťuje syny Léviho. Lopatou k převívání je Eliášovo poselství a poslové, kteří představují nástroj soudu.

Hle, já posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, kterého hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž Posel smlouvy, v němž máte zalíbení. Hle, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však obстоjí v den jeho příchodu? A kdo zůstane stát, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh běličů. Bude sedět jako tavič a čistič stříbra; očistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma Hospodinu příjemná jako za dnů dávných a jako v letech dávno minulých. Malachiáš 3,1–4.

Ten, který přichází po Janu Křtiteli, je Ten, který vyčišťuje své humno lopatou a je jako oheň taviče. Proces očištění vykonává posel smlouvy, a proto označuje dějiny, v nichž Pán vstupuje ve smlouvu s novým vyvoleným smluvním lidem. Když byl starověký Izrael vysvobozen z otroctví v Egyptě, jedním z témat těchto posvátných dějin byla otázka „prvorozeného“. Ať už šlo o smrt prvorozených Egypta, nebo o Boží označení Izraele za svého prvorozeného.

I řekneš faraonovi: Toto praví Hospodin: Izrael je můj syn, můj prvorozený. A pravím tobě: Propuť mého syna, aby mi sloužil; jestliže jej odmítneš propustit, hle, usmrtím tvého syna, tvého prvorozeného. Exodus 4,22–23.

Když Bůh při vysvobození z Egypta vstoupil s Izraelem do smlouvy, božským záměrem bylo, aby každý prvorozený syn z každého kmene byl zasvěcen dílu kněžství. Při vzpouře se zlatým teletem však byla jediným kmenem, který se ve vzpouře postavil na Mojžíšovu stranu, Léviho pokolení. Pro jejich věrnost Bůh zrušil svůj záměr, aby každý prvorozený z každého kmene byl zasvěcen kněžství, a pominul ostatní kmeny a udělil Léviho pokolení výlučné právo kněžství. Když posel smlouvy očišťuje syny Léviho, představuje to dějiny, v nichž je dřívější smluvní lid odkládán stranou kvůli novému smluvnímu lidu. Tak tomu bylo u Jana Křtitele, milleritů a bude tomu tak i u sto čtyřiceti čtyř tisíc. V letech 1840 až 1844 byl zahájen proces očišťování prostřednictvím zkušebního bodu prorockého poselství, které bylo dáno Williamu Millerovi. Tento proces vedl k tomu, že Pán náhle přišel do svého chrámu 22. října 1844, avšak proces očišťování neskončil až do roku 1863.

„Jak proroctví z Daniel 8,14: „Až do dvou tisíc tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna,“ tak i poselství prvního anděla: „Bojte se Boha a vzdejte Mu slávu, neboť přišla hodina Jeho soudu,“ ukazovaly na Kristovu službu ve velesvatyni, na vyšetřující soud, a nikoli na Kristův příchod k vykoupení Jeho lidu a ke zničení bezbožných. Omyl nespočíval ve výpočtu prorockých období, nýbrž v události, která měla nastat na konci 2300 dnů. Tímto

omylem věřící zakusili zklamání, přesto se však naplnilo vše, co bylo proroctvím předpověděno, i vše, k jehož očekávání měli jakékoli oprávnění z Písma. Právě v době, kdy oplakávali ztroskotání svých nadějí, nastala událost, která byla poselstvím předpověděna a která se musela naplnit dříve, než se Pán mohl zjevit, aby dal odměnu svým služebníkům.“

„Kristus přišel, nikoli na zemi, jak očekávali, nýbrž, jak bylo předobrazeno v typologii, do nejsvětějšího oddělení chrámu Božího v nebi. Prorok Daniel Ho v této době představuje tak, že přichází k Věkovitému: ‚Viděl jsem v nočních viděních, a hle, s nebeskými oblaky přicházel někdo jako Syn člověka a přišel‘ — ne na zemi, nýbrž — ‚k Věkovitému, a přivedli Ho před Něho.‘ Daniel 7,13.

„Tento příchod je předpověděn také prorokem Malachiášem: ‚Pán, kterého hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž Posel smlouvy, v němž máte zalíbení; hle, přijde, praví Hospodin zástupů.‘ Malachiáš 3,1. Příchod Pána do Jeho chrámu byl pro Jeho lid náhlý, neočekávaný. Nečekali Ho tam. Očekávali, že přijde na zem, ‚v plamenném ohni, aby vykonal pomstu nad těmi, kdo neznají Boha a nejsou poslušni evangelia.‘ 2 Tesalonickým 1,8.

„Lid však ještě nebyl připraven setkat se se svým Pánem. Bylo pro něj ještě třeba vykonat dílo přípravy. Mělo mu být dáno světlo, které by jeho mysl obrátilo k Božímu chrámu v nebi; a jak by vírou následoval svého Velekněze v jeho službě tam, byly by mu zjeveny nové povinnosti. Církvi mělo být dáno další poselství výstrahy a poučení.

„Prorok praví: ‚Kdo ob stojí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? Neboť on jest jako oheň taviče a jako louh běličů; usedne jako tavič a čistič stříbra; a pročistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu obět' ve spravedlnosti.‘ Malachiáš 3,2.3. Ti, kdo budou živi na zemi, až v nebeské svatyni ustane Kristova přímluva, budou muset obstát před tváří svatého Boha bez prostředníka. Jejich roucha musí být neposkvřněná, jejich povahy musí být očištěny od hříchu krví pokropení. Skrze Boží milost a své vlastní pilné úsilí musí být vítězi v zápase se zlem. Zatímco v nebi probíhá vyšetřující soud a hříchy kajících věřících jsou odstraňovány ze svatyně, má mezi Božím lidem na zemi probíhat zvláštní dílo očištění, odložení hříchu. Toto dílo je zřetelněji představeno v poselstvích Zjevení 14.“

„Až bude toto dílo vykonáno, budou následovníci Krista připraveni na jeho zjevení. ‚I bude obět' Judska a Jeruzaléma příjemná Hospodinu jako za dnů starých a jako za let dávných.‘ Malachiáš 3,4. Tehdy církev, kterou si náš Pán při svém příchodu přijme k sobě, bude ‚slavná církev, nemající poskvrny ani vrásky ani čehokoli takového‘. Efezským 5,27. Tehdy bude hledět ‚jako jitřenka, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko pod praporcí‘. Píseň Šalomounova 6,10.“

„Vedle příchodu Pána do Jeho chrámu Malachiáš také předpovídá Jeho druhý příchod, Jeho příchod k vykonání soudu, těmito slovy: ‚A přiblížím se k vám k soudu; a budu rychlým svědkem proti čarodějům a proti cizoložníkům a proti křivopřísežníkům a proti těm, kdo utiskují nádeníka na jeho mzdě, vdovu i sirotka, a kdo odvracejí cizince od jeho práva a nebojí se Mne, praví Hospodin zástupů.‘ Malachiáš 3,5. Juda odkazuje na tutéž scénu, když říká: ‚Aj, Pán přichází s deseti tisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi a usvědčil všechny

bezbožné mezi nimi ze všech jejich bezbožných skutků.“ Juda 14, 15. Tento příchod a příchod Pána do Jeho chrámu jsou události odlišné a oddělené.“

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětější svatyně k očištění svatyně, jak je ukázán v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je představen v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisem téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25.“ Velký spor, 424–426.

V posledním odstavci se hovoří o čtyřech „příchodech“, a všechny jsou týmž příchodem, symbolizovaným čtyřmi různými způsoby. Jedním z těchto „příchodů“ je podobenství o deseti pannách.

„Často bývá poukazováno na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do posledního písmene, neboť má zvláštní uplatnění pro tuto dobu a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do konce času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Jestliže čtyři „příchody“ „jsou popisy téže události“, pak tyto čtyři „příchody“, které se naplnily na počátku adventismu v milleritském hnutí, „se znovu naplní“ v elijášském hnutí na konci adventismu „do nejmenšího písmene“.

William Miller a millerité byli představiteli poselství prvního anděla a v téže pasáži z Raných spisů, kterou jsme nedávno citovali, vykazovalo poselství prvního anděla totožné charakteristiky jako Jan Křtitel. Citovali jsme pasáž, která říká, že ti, kdo odmítli poselství Jana Křtitele, nemohli mít užitek z učení Ježíše. V následujícím odstavci říká: „Ti, kdo odmítli první poselství, nemohli mít užitek z druhého; ani jim neprospělo půlnoční volání, které je mělo připravit, aby vírou vešli s Ježíšem do nejsvětějšího oddělení nebeské svatyně.“ William Miller i Jan Křtitel představují nástroje soudu.

Kdyby se ani jeden z nich nebyl objevil, jejich příslušné generace by nebyly činěny odpovědnými za odmítnutí světla. Bůh použil tyto dva posly, aby odstranil laodicejský plášť hříchu, a tak ukázal laodicejskou nahotu dřívějšího vyvoleného lidu tím, že uvedl poselství, které, ať bylo přijato či odmítnuto, mělo být použito při soudu jako znamení, že mezi nimi byl prorok. Dějiny let 1840 až 1844 byly předobrazeny ohněm, který sestoupil na Eliášovu oběť na hoře Karmel. Pravý prorok byl odlišen od falešných proroků.

Nyní jsme v bodě, kdy bychom měli nastínit proces očišťování, který pokračoval po 22. říjnu 1844. Sestra Whiteová uvedla, že po 22. říjnu 1844 „lid ještě nebyl připraven setkat se se svým Pánem. Stále pro něj mělo být vykonáno dílo přípravy. Mělo mu být dáno světlo, které by jeho mysl vedlo k Božímu chrámu v nebi; a jak budou vírou následovat svého Velekněze v Jeho službě tam, budou jim zjeveny nové povinnosti. Církvi mělo být dáno ještě další poselství varování a poučení.“

Když adventismus odmítl „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest, které Daniel nazval Mojžíšovou „přísahou“, ztratil schopnost rozpoznat, že proces očišťování pokračoval i za hranicemi jejich počátečního díla porozumění pravdám spojeným se zahájením soudu.

V příštím článku se budeme zabývat pokračujícím procesem očišťování a začneme uvádět roh pravého protestantismu, který milleritský adventismus obdržel ve čtyřicátých letech 19. století, do souladu s rohem republikánství.